

[Overgaard Nielsen.]

positivt at sige nej til det, efter den simple matematiske regel, at minus gange minus giver plus. For at sige det lige ud: hvis man finder det negativt at forblive i EF, er det positivt at sige nej og arbejde på at komme ud, og det har vi altså professor, nu dommer i EF, hr. Max Sørensens ord for at vi kan. Så må de kølige pragmatikere, for at bruge et fint ord, gerne håne os. Jeg synes ikke, at deres kølighed ligefrem gør verden varmere, og jeg synes heller ikke, at deres strategiske tænkning giver os et bedre samfund, og det er vel til syvende og sidst det, det hele drejer sig om. Får vi et bedre samfund og en bedre verden igennem det, vi her gør, altså en verden, hvor vi kommer hinanden mere ved, i stedet for som nu hensynsløst og hæsblesende at rende stærkest muligt for at komme før naboen i velstand og position? Man må håbe, at tilhængerne selv tror det. Jeg tror det ikke, og derfor løber jeg nok en risiko for at blive kaldt naiv og følelsesbetonet. Alle taler jo om vækst i produktionen og om stigningstakt i vores velstand som det først fornødne. Men måske vil man en gang, når det hele gøres op, finde ud af, at det ikke var de strategiske tænkere og kølige pragmatikere, men måske netop naiviteten og følelserne, der gjorde tilværelsen værd at leve.

Finn Christensen: Der var mange af de ordførertaler, indlæg og kommentarer, der er kommet her i dag, som man kunne have lyst til at gøre bemærkninger til, men det ville føre til — og det tillader forretningsordenen jo ikke — at man fik lige så lang en taletid, som ministrene har. Derfor skal jeg begrænse mig til nogle ganske få punkter.

Jeg er personlig ikke ked af, at man for første gang i det danske folketing har fået bragt ind i debatten problemstillingen vedrørende Europaparlamentarikernes arbejde. Det er nok forbigået offentligheden en smule i stilhed, at der foreligger problemer her, og jeg vil gerne tage et af de problemer op, som er nævnt og diskuteret mellem hr. Knud Bro og hr. Erhard Jakobsen, problemet om det såkaldte dobbelte mandat.

Jeg må sige, at jeg er afgørende uenig i hr. Knud Bros tilsyneladende ambivalente holdning, idet han giver udtryk for, at det er ham muligt at passe folketinget og passe

Europaparlamentet samtidig. Det er en fysisk umulighed af den simple grund, at vi kun møder med 10 parlamentarikere. Fordelt på 5 partier giver det store vanskeligheder, for hvis de enkelte partier skal have mulighed for at følge arbejdet, bliver der tale om et umådeligt antal mødedage. Jeg skal ikke stå her og besvære mig, jeg har modtaget det mandat fra mit parti. Men jeg havde i mandags mødedag nr. 65 inklusive rejsedage siden den 9. januar. Dette er ingen beklagelse. Det er bare en konstatering af den kendsgerning, at de hindringer, der nu lægges os i vejen, gør det meget svært for mine partifæller i Europaparlamentet fremover at pålægge mig arbejdsopgaver, hvis de på forhånd må regne med, at i sidste øjeblik vil jeg ikke være i stand til at passe dem, fordi man her i dette folketing ikke kan finde en fornuftig løsning på en række af disse praktiske problemer.

Må jeg give et eksempel. I næste uge er der af traditionelle grunde udvalgs møder i Rom, ellers holdes de alle sammen i Bruxelles. I udvalgs møder skal der drøftes forslag fra Kommissionen, som følger den tidstermin, som blev opstillet på topkonferencen sidste år i oktober måned, så hvis Parlamentet ikke vil komme i den situation, at det først drøfter disse ting, efter at Ministerrådet har truffet sin beslutning, skal man i den kommende uges udvalgs møder, f. eks. i sundhedsudvalget, drøfte oplægget til miljøpolitikken. Man holder store foredrag ved sankthansfester og alle mulige andre lejligheder herhjemme om den omsiggribende mangel på en fornuftig indstilling til det menneskelige miljø, vi lever i. Men samtidig nægter man os altså igennem den holdning, som findes i den højre side af salen, mulighed for som parlamentariker at følge dette arbejde, fordi man ikke giver os en mulighed for på tilstrækkelig rationel vis at tilrettelægge arbejdet. Jeg vil gerne have lov til at komplimentere Europaparlamentet for, at det i hvert fald giver os en chance for at tilrettelægge arbejdet på temmelig lang sigt, da vi hele tiden har en 3 måneders mødekalendar at rette os efter, som bliver revideret hver evige eneste uge.

Jeg synes, det er udmærket, at hr. Per Dich, som er kendt som en modstander af fællesmarkedet som helhed, her fra talerstolen har givet udtryk for, at han igennem sit